

Phát Bồ Đề Tâm Bồ Đề Tâm Hành

Ns. Trí Hải

---o0o---

Nguồn

<http://thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 08-08-2009

Người thực hiện :

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

1. Sau khi mạnh mẽ phát Bồ đề tâm, Bồ tát con Phật phải thường tinh tấn tu tập không được biếng nhác, nhất là không được làm trái học giới Bồ tát.
2. Một việc làm nếu ta không suy nghĩ cẩn thận, hoặc do ngẫu hứng mà làm thì dù đã hứa, ta cũng có thể xét lại xem nên theo hay nên bỏ.
3. Nhưng làm sao có thể từ bỏ Giới mà với trí tuệ bao la, chư Phật Bồ tát đã xét thấy có vô lượng công đức, và chính ta cũng đã từng suy nghĩ kỹ trước khi
lãnh thọ ?
4. Đã phát nguyện làm lợi lạc hữu tình mà không làm như lời hứa, thì hóa ra lừa dối tất cả chúng sinh ! Như vậy số phận ta sẽ ra sao?
5. Kinh dạy, kẻ nào đã định cho người khác một vật tâm thường mà cuối cùng không cho, cũng sẽ đoạ làm quỷ đói.

6. Thế mà ta đã mời chúng sinh đến dự yến tiệc vô thượng an lạc rồi lại đổi gạt chúng, thì làm sao sinh đến cõi tốt lành?

7. Trường hợp A la hán xả tâm Bồ đề mà vẫn được quả giải thoát là việc khó nghĩ bàn, chỉ bậc Nhất thiết trí (PHẬT) mới hoàn toàn thấu rõ nguyên nhân.

8. Trong các tội đọa thuộc Bồ tát giới, cái tội xả tâm bồ đề là nặng nhất, vì nếu khởi cái tâm này thì làm cho tất cả chúng sinh mất lợi lạc.

9. Kẻ nào gây trở ngại cho thiện hành của Bồ tát dù chỉ một sát na, thì vì tổn hại cả hữu tình nên sẽ bị quả báo đọa ác đạo không cùng tận.

10. Phá hoại an lạc của một chúng sinh mà còn gặp khốn đốn, huống gì hủy hoại an lạc của vô biên hữu tình đây khắp biên giới hư không ?

11. Bởi thế, người vừa có sức mạnh dám phát tâm Bồ đề lại vừa có khả năng phạm tội đọa, thì vẫn quanh quẩn mãi trong vòng luân hồi, khó có ngày bước

lên các địa vị Bồ tát.

12. Vậy nên ta phải cung kính thực hành những gì đã thệ nguyện. Từ nay về sau, nếu không tinh tấn, chắc chắn ta sẽ đọa vào những nơi thấp hèn.

13. Vô lượng chư Phật đã ra đời để làm lợi ích chúng sinh, nhưng do tội lỗi quá khứ mà ta đã không gặp được sự cứu độ của các ngài.

14. Nếu nay ta cũng lại phạm tội như trước, chắc chắn sẽ không thoát khỏi cảnh bị bệnh, bị trói, bị xẻ cưa trong các ác đạo.

15. Được gặp Phật xuất thế, được làm người có lòng tin Phật thích hợp để tu thiện hành, đây là những điều kiện hiếm có, biết bao giờ ta mới được lại ?

16. Dù hiện nay ta khỏe mạnh, đủ ăn, không bị tổn thương, nhưng mạng sống trôi qua từng giây phút, cái thân này chỉ như vật tạm.

17. Cứ theo cách hành xử của ta hiện nay, thì được lại thân người cũng khó. Mà nếu không được thân người thì chỉ có thể làm ác, không thể tạo thiện hành.

18. Khi đã đủ cơ hội để làm điều lành mà không chịu làm; đến lúc bị đọa vào ác đạo, bị các thống khổ bức bách, ta liệu làm được gì ?

19. Nếu không làm lành, chỉ tạo toàn nghiệp ác thì dù trải qua một ức kiếp, ta cũng không được nghe đến cái tên của cõi tốt lành.

20. Đó là lý do đức Thế Tôn dạy thân người vô cùng khó được; như con rùa mù từ dưới biển mới ngoi lên mà cổ nó chui ngay được vào lỗ hổng nơi một tấm ván trôi bèo bồng.

21. Phạm tội nặng chỉ trong sát na cũng bị một kiếp đọa vào địa ngục Vô gián, huống chi từ vô thủy luân hồi đến nay ta đã tạo tội, thì làm sao có thể sinh vào nẻo lành ?

22. Chờ trả cho xong những ác báo ấy để được giải thoát đã là việc khó, huống chi trong lúc thọ quả báo ta lại còn tạo thêm nhiều tội lỗi.

23. Đã được thân người nhân rồi mà không lo tu hành, thì thật không gì điên cuồng, ngu xuẩn hơn.

24. Nếu biết vậy mà vẫn ngu si làm biếng, thì khi lâm chung, ta sẽ hết sức đau khổ.

25. Lửa địa ngục thiêu đốt thân thể trong nhiều kiếp đã khó chịu nổi, mà ngọn lửa ăn năn hối hận còn làm cho tim ta đau đớn vô vàn.

26. Điều lợi lạc khó được mà ta may mắn đã được, lại có đủ khôn ngoan, vậy mà vẫn đọa vào địa ngục;

27. Có khác gì ta đã vướng phải bùa chú làm cho mất hồn. Không biết ta đã bị cái gì làm hôn ám, con ma nào ẩn nấp trong tâm ta ?

28. Tham sân, những kẻ thù ấy không có tay chân mặt mũi, cũng không dững cảm, thông minh gì, sao chúng có thể sai sử ta như sai đầy tớ ?

29. Phiền não trong tâm tự tung tự tác làm tổn thương ta, vậy mà ta vẫn chịu đựng không giận tức chúng, sự nhẫn chịu vô lỗi ấy thực là đáng trách.

30. Dù cho chư thiên và các loài khác nhất tề tấn công ta, cũng không thể đẩy ta vào địa ngục Vô gián được.

31. Nhưng năng lực của kẻ thù phiền não tham dục lại rất lớn, có thể ném ta vào ngọn lửa địa ngục mà ngay cả núi Tu Di gặp phải cũng cháy ra tro.

32. Kẻ thù phiền não trong tâm ta sống dai vô thủy vô chung. Những địch thù trên đời không có kẻ nào sống lâu đến thế.

33. Nếu thuận theo kẻ địch ở đời, ta còn có được lợi lạc. Nhưng nếu chiều theo phiền não trong tâm thì ta chỉ có gặp toàn những khổ hại mà thôi.

34. Kẻ thù địch sống dai ấy, cái nhân duy nhất tăng trưởng tai họa ấy nếu cứ để cho nó ở trong tâm mình, thì làm sao ta sống an vui không lo sợ cho được ?

35. Phiền não là ngục tốt bảo vệ ngục sinh tử, là kẻ hành quyết tội nhân trong địa ngục; nếu nó còn ở trong tâm ta thì làm sao ta có được an vui ?

36. đời này nếu chưa đích thân tiêu diệt được kẻ thù phiền não thì ta không nên xả bỏ tinh tấn. Người đời khi bị kẻ khác làm hại chút xíu cũng còn nổi giận; huống chi chưa diệt xong kẻ thù thì ngủ không yên giấc.

37. Trong khi đánh nhau kịch liệt giữa chiến trường, người ta còn nỗ lực tiêu diệt kẻ thù, mặc dù những thù địch ấy rốt cuộc tự nhiên cũng sẽ chết. Nhưng vì những thù địch ấy gây cho họ khổ não, nên bất kể thân mình trúng phải tên đao, khi chưa đạt mục đích tiêu diệt kẻ thù thì họ vẫn không đào tẩu thoái lui.

38. Huống ta nay tinh tấn quyết tiêu diệt kẻ thù tự nhiên (*là si mê phiền não*) cái nhân của thống khổ, thì thật không nên biếng nhác thôi chí dù có gặp trăm ngàn gian khổ.

39. Khi vì mưu cầu chút danh lợi mà thân bị trúng thương của kẻ thù, người ta còn lấy đó làm vinh. Nay ta vì lợi ích lớn lao mà siêng năng tinh tấn, thì đau khổ sao có thể làm ta chùn bước ?

40. Những kẻ chài lưới, đồ tể, nông phu vân vân chỉ vì sinh kế mà phải chịu nóng chịu rét cùng bao nhiêu gian nan cay đắng. Nay ta vì an lạc chúng sinh, sao lại không nhẫn chịu khó khăn ?

41. Ta đã phát nguyện cứu độ chúng sinh khắp mười phương ra khỏi phiền não ái dục, thế mà chính ta thì lại chưa lìa xa phiền não.

42. Thốt lời không tự lượng sức, có phải là điên cuồng không ? Bởi thế, từ nay ta không bao giờ nên khiếp nhược thối lui trong lúc triệt tiêu phiền não.

43. Ta hãy yêu mến phương pháp đối trị phiền não, hãy ôm hận quyết chiến đấu với nó. Chỉ nhờ phát một cái tâm mãnh liệt ngang với tham sân phiền não mới mong diệt được não phiền.

44. Ta thà bị thiêu bị giết bị chặt đầu, quyết không khuất phục giặc phiền não.

45. Kẻ địch thông thường khi bị đánh đuổi ra khỏi một nơi nào, lại rút đi nơi khác ẩn náu dưỡng sức, chờ khi phục hồi lực lượng sẽ trở lui đánh tiếp. Nhưng kẻ thù phiền não thì không thế.

46. Khi đã bị con mắt tuệ xuyên suốt để tống khứ phiền não ra khỏi tâm thì phiền não đi đâu ? Nó không thể ẩn trú chỗ nào để về sau trở lại. Thế thì sao ta lại nhu nhược, không chịu tinh tấn tiêu diệt nó.

47. Phiền não không ở ngoại cảnh, không ở nội thân, cũng không ở giữa thân và cảnh. Ngoài ba chỗ đó chẳng có chỗ nào cho nó trú. Vậy nó trú chỗ nào để hại ta ? Vậy nên biết phiền não chỉ là tâm huyễn, không đáng sợ. Hãy nên vì sự nghiệp trí tuệ mà siêng tu, sao ta vẫn cứ ở trong địa ngục để bị tổn hại một cách vô nghĩa ?

48. Tư duy như vậy, ta nên tận lực tu hành viên mãn các học giới Bồ tát. Bệnh nhân cần thuốc nếu không tuân theo lời dặn lương y thì làm sao khỏi bệnh ?

"Nhập Bồ Tát Hạnh"

---o0o---

Hết